

จุดประกาย Talk

ปีที่ 29 ฉบับที่ 9959 วันอังคารที่ 29 ธันวาคม พ.ศ.2558 ktjud@nationgroup.com

SWEET TALK
BY CHEF NATTY

เล่มใหม่
น้ำตาล
ของกษัตริย์
น้ำตาล
เชฟนัตตี้
มาดรี วาฟูลา

โทร. 0-2338-3695

[กรุงเทพฯธุรกิจ] NOW24/7

ยอเดียม เทพรานนท์

กัทธพล มณเอน

สุเรศ หงส์อิง

พินิจทิพย์ กัญจนะจิตรา สายสุนทร

“ผมทำงานหนัก แต่ผมคิดว่า ผมยังทำงานหนักไม่พอ ผมมีสิ่งที่ยากทำอีกเยอะ ผมกลัวว่า ถ้าผมตายในวันพรุ่งนี้ ผมจะไม่ได้ทำ ผมจึงต้องทำงานหนัก ผมเป็นครูแพทย์ และตั้งกองทุนต่างๆ 7 กองทุน รักษาแม่เร็งในเด็ก และทำงานให้มูลนิธิรามธิบดีช่วยเหลือนคนป่วย รวมถึงการปลูกถ่ายไขกระดูก ช่วยเหลือผู้ป่วยรายละล้าน ซึ่งมีผู้ป่วยกระดูกสันหลังโครงการที่ผมทำ และผมสร้างงานวิจัย ปลูกถ่ายไขกระดูก และสเต็มเซลล์ เพราะฉะนั้นผมไม่มีวันเบื่อสิ่งที่ผมทำแล้วประสบความสำเร็จ ไม่ใช่เพราะผม แต่เพราะมีอาจารย์แพทย์รุ่นน้อง ลูกศิษย์ที่ศรัทธาในความดีของผม ดังนั้นคุณต้องสร้างให้ได้ทำให้คนเห็นว่าเราทำได้จริง”

พินิจทิพย์ กัญจนะจิตรา สายสุนทร พลักดันกฎหมายเพื่อคนชายขอบ

รศ.ดร.พินิจทิพย์ กัญจนะจิตรา สายสุนทร คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นักกฎหมายระหว่างประเทศ ผู้ผลักดันให้เกิดการแก้ปัญหาสถานะบุคคลในทะเบียนราษฎรให้แก่บุคคลบนพื้นที่สูง รวมถึงกลุ่มคนชายขอบอื่น ๆ ในสังคม

“สังคมไทยเป็นสังคมประนีประนอม เพราะฉะนั้นเรื่องบางเรื่องที่มีน้ำหนักเบาๆ ไปแล้ว มันก็ยังไม่จบ แล้วในที่สุดเราก็จะพบว่ากฎหมายมันไม่ได้แก้คดีพิพาท กฎหมายมันไม่มีชีวิต แต่เราต่างหากที่เป็นผู้ทรงสิทธิ์ เป็นผู้รักษาการตามกฎหมาย อย่างบางที่เจ้าของปัญหาบอกว่าอาจารย์ทำยังไงก็ได้ให้ผมมีบัตรประชาชนนะ แต่พอจะฟ้องคดีบับ อาจารย์ผมไม่ฟ้องนะ ไม่อยากมีปัญหา ไม่อยากให้เกิดเรื่องอะไร สันติสุขชาติ เพราะคนในมหาวิทยาลัยเข้าใจว่าผมเป็นคนสัญชาติไทย คือเขาย้ายมาอยู่ในปัญหาที่เขาเป็น ทั้งๆ ที่เขาไม่เคารบอัย เพราะว่าเขาไม่ใช่ผู้ผิด ให้ความรู้สึกอภัยที่ไม่มีบัตรประชาชนมันน่าสงสารใจนะ มันก็เกิดขึ้นกับผมไม่ได้กระทำความคิดได้อย่างไร สังคมไทยส่วนหนึ่งทำให้คนที่ไม่ได้กระทำความคิดต้องชุกซ่อนตัว ไปไปมามาตอนนี้ก็เลยรู้สึกที่เราเริ่มไม่ใช่ในกฎหมายแล้ว เราเลยเป็นนักสังคมวิทยากฎหมายหรือเปล่า

“งานนี้ในทางสากลเขาเรียก Recognition of legal personality เพราะฉะนั้นการที่จะทำให้ไม่มีคดีไร้รัฐไร้สัญชาติ มันต้องมีการรับรองคนเกิด ก็คือกฎหมายการทะเบียนราษฎรต้องเขียน คนทุกคนต้องถูกบันทึก ฉะนั้นพอเราบันทึกว่าน้องอาเซียนเกิดเมียนมา พ่อสัญชาติไทย แม่สัญชาติไทย มันส่งผลโดยพลันให้น้องอาเซียนมีสิทธิในสัญชาติไทยโดยหลักสืบสายโลหิต ซึ่งตรงนี้ไม่ต้องเรียนนิติศาสตร์ก็ต้องรู้ ถ้าพ่อเป็นหมา ลูกเป็นอะไร เป็นแมว มันยังบอกท่านนายอำเภอที่บอกว่าแค่ตรวจ DNA ว่าเป็นพ่อเป็นลูกกันจริงมั้ยไม่พอ ต้องเกิดในประเทศไทยด้วย ลองคิดดูซิว่าถ้าท่านไม่มีลูกในอเมริกา ลูกท่านเป็นต่างต่างไปเลยมัย เคยถามกลับหลายคนแล้วเหมือนกันนะ

“ปัญหาการไร้รัฐไร้สัญชาติมันเป็นปัญหาที่เกิดจากการรับรองสถานะบุคคลผิดพลาด ปัจจุบันเรา 70 ล้านคน มีปัญหาแค่ 5 ล้านคน เพราะอะไร เพราะค่าเราถูกวางมาตรฐานมาตั้งแต่ พ.ศ.2450 ตอนนั้นเวลาคนจีนลงเรือสำเภา มาไทยไปทะเบียนราษฎร คนฝรั่งมาลุ่มวิมาน ท่านเจ้าพระยาที่เป็นฝรั่งโหดเรียกอะไรจดทะเบียนคนเกิด ใครตั้งบ้านเรือนอยู่ในประเทศไทยก็จดทะเบียนคนอยู่ ใครตายก็จดทะเบียนคนตาย มันเดินมาตั้งแต่ตอนนั้น คนเยาวราชใช้เวลา 20 ปีก็เป็นคนไทย โดยการสืบสายโลหิต แล้วก็เป็นการเมือง แล้วก็เกลี้ยคนอื่น แล้วก็กลัวระนอง กลัวท่าไม้

“พ.ร.บ. สัญชาติมีมาตั้งแต่ พ.ศ.2456 พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ศ.2470 ปัญหาไร้รัฐไร้สัญชาติที่มันยังอยู่เพราะความเข้าใจผิดของรัฐ ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ วิธีแก้ก็คือคนที่ที่คนเป็น Undocumented จะต้องรีบบันทึก จะตั้งรับแสวงหารัฐเจ้าของสัญชาติ ปัญหาแบบนี้จึงไม่เกิดในยุโรปอีกแล้ว เกิดในประเทศที่การศึกษาภาคีศึกษาศาสตร์ ไม่สามารถเชื่อมกับรัฐศาสตร์ได้

“ที่สำคัญคือคดี ถ้าคนเราไม่มีคดีเริ่มต้นเราไม่สนใจแสวงหาความรู้อีกแล้วจะเอาความรู้มันไปทำอะไร แต่ถ้าคดีเจอคดีต่อให้มีความรู้ก็ช่วยอะไรไม่ได้ ฉะนั้นสิ่งที่ต้องทำให้ได้คือเราควรทำให้เราเอาคดีอยู่ตรงไหนแล้วความไม่ถูกต้องจะต้องถูกจัดการอย่างตรงไปตรงมา บางที่การกฎหมายประจวบกับแบบไทยๆ มันก็ทำให้อคติอยู่ ส่วนความไม่รู้ก็ต่อเนกด้วยความไม่รู้ ที่มันไม่มีคดีก็อย่างที่มันเป็นเพราะกลัว คนไม่รู้แต่ทำตัวเป็นผู้รู้ไปก่อน มันก็ไปกันใหญ่

“มาถึงวันนี้สิ่งที่ได้เรียนรู้คือ แต่คงกฎหมายอย่างเดียวไม่พอ ต้องรับรับของสังคมด้วยว่าอะไรมันเป็นเรื่อง”

จุดประกาย-ทอล์ค ฉบับส่งท้าย
ปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ขอแนะนำเสนอ บทสัมภาษณ์พิเศษจากพื้นที่นี้ โดยในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา มีบุคลากรและผู้สันทัดกรณีจากวงการต่างๆ ได้สละเวลาอันมีค่าแสดงความคิดเห็นที่น่าสนใจ ทั้งหมดคัดสรรมาจากพื้นฐานชีวิตและประสบการณ์การทำงานของแต่ละท่าน ซึ่งได้ให้แนวคิดและมุมมองที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งนี้คือ 10 ท่านที่เราขอจัดสรรมาแนะนำอีกครั้ง

รู้จัก รู้ลึก สัตว์หมอบัน ยอเดียม เทพรานนท์

ยอเดียม เทพรานนท์ กรรมการผู้อำนวยการบริษัทอินเตอร์ แพค จำกัด ผู้จัดรายการวิทยุ คู่กับหมอบัน ทางคลื่นวิทยุเอฟเอ็ม 96.5 เมกะเฮิร์ต เป็นคนหนึ่งที่ไม่ใช่แค่ตอบคำถามเรื่องบ้านตามประสาสถาปนิก แต่ให้ความรู้และมุมมองการใช้ชีวิตของคนมากมาย เพื่อแรงบันดาลใจให้สังคม

หนังสือของเขาหลายสิบเล่ม เขียนไว้ว่า “ไม่มีลิขสิทธิ์ หากต้องการนำไปใช้เพื่อสังคมที่ดีขึ้น” ได้เลย และส่วนใหญ่แจกให้อ่านฟรี นอกจากนั้นเขายังใช้ความรู้ด้านสถาปัตย์ทำเอกสารการเตรียมสภาพแวดล้อมเพื่อผู้สูงอายุ ผู้พิการและเด็ก แจกฟรีอีก เพื่อให้ประชาชนนำไปใช้ปรับปรุงบ้านและสถานพยาบาลตามมาตรฐานทางกายภาพ และอีกส่วน เขาเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย ที่สอนโดยไม่รับค่าจ้าง รวมถึงสอนที่โรงเรียนมัธยมด้วย บ้านนิทานชน และชอบเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ผู้คนเห็นคุณค่าบางอย่างที่คนมองข้าม

“ถามว่าเราเป็นหนี้ใคร เป็นหนี้ในหลวงก็ได้ คุณเคยอ่านเรื่องลุงชาใหม่ เป็นเรื่องที่ผมเขียน เอาไว้สอนนักศึกษา ลุงชาเป็นชาวนาจังหวัดร้อยเอ็ด เรียนจบประถม 4 ครอบครัวยุ เขาเป็นชาวนามานี่ช่วยอายุคน ลุงชาไม่เคยผลาญทรัพยากรแผ่นดิน แต่ลุงชาก็ยังปลูกข้าว และด้วยความซื่อสัตย์ได้ไปเรียนที่อเมริกา ส่งออกไปขายต่างประเทศ เอาเงินเข้าประเทศ บิลล์ดีแสนกว่าบาท ถ้าเทียบกับอาชีพสถาปนิก คุณคิดยังไง

“ถ้าเมื่อใดประเทศเกิดวิกฤติ ผมให้ป็นคุณครูบอกหนึ่ง ถ้าต้องยิง คุณเคยยิงลุงชาหรือสถาปนิก ถามว่าสถาปนิกกับลุงชา ใคร

เรื่องเล่า

จาก

พินิจทิพย์

ทีมข่าวจุดประกาย : เรื่อง

มีประโยชน์มากกว่ากัน ถ้าคุณตอบคำถามเหล่านี้ไม่ได้ และกระสอลงไปวันๆ คุณก็ไม่สามารถทำอะไรแล้วนี่คือชีวิตที่ผ่านๆ ผมได้ทำสิ่งที่ยากทำและทำไปเรื่อยๆ ผมมีความสุขง่ายๆ เลยว่า วันเฉลิมพระชนมพรรษา ผมคิดกิจกรรมไม่ออก ไม่รู้ว่าทำอะไร ผมก็หนีไปเที่ยวดีกว่า มาจากตอนหน้าบ้าน และข้างบ้านอีก 3 หลัง และคิดว่า ทำไว้ในหลวงไม่เห็นต้องคิดอะไรมาก ทำไปเถอะ อย่งไรก็ได้

“ตอนที่ผมอยากสอนหนังสือ ผมก็ดูตัวเองว่า เราสอนได้ไหม เราเป็นคนที่ไม่พูด ฟังเรื่องที่น่าจะสอนได้ เมื่อผมมีความรู้บ้างอยากสอนหนังสือก็ไม่ต้องคิดอะไรมาก ผมก็เดินเข้าไปในมหาวิทยาลัย แล้วบอกอาจารย์ว่า ผมอยากสอนหนังสือ จะสอนวิชาไหนได้บ้าง แล้วบอกว่า ผมไม่เอาเงิน ก็ได้สอนหนังสือมาจนถึงปัจจุบันนี้ ถามว่ามีความสุขไหม ก็มีมีความสุข”

“เมื่อ 10 ปีที่แล้ว ผมไปสอนหนังสือที่จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาพยาบาล ผมไปสอน 10 ครั้ง ผมเคยให้นักศึกษาแนะนำก่อนว่า ออกมาให้อาจารย์อย่างผมทำอะไรบ้าง นักศึกษาคนหนึ่งบอกว่า อาจารย์ครับอย่าบอกผมว่าผมสอนหนังสือได้ไหม พอเขาอ่านประวัติผม แล้วบอกว่า “มันดีหมดแล้ว แต่มันทำให้ผมหมดหวังที่จะก้าวหน้าหรือทำดี” เขาบอกว่า “ชีวิตผมตายแล้วเกิดใหม่ก็ไม่ได้อ่านอาจารย์” ผมชอบคุณเขา เพราะผมไม่สามารถเปิดหนังสือของตัวเองได้ ถ้าไม่เปิดใจ เพราะประวัติชีวิตผมก็เหมือนลูกที่ปิดอยู่ น้ำที่เทเข้าไปก็เข้าไม่ได้”

“แรกๆก็มีคนถามว่า ตอนไม่มีหมอบัน

หมอบัน-ภัทรพล เป็นมากกว่าพระเอก

หมอบัน-ภัทรพล มณเอน นายสัตวแพทย์สัตว์ป่าประจำกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นทั้งเซเลบและบุคคลสาธารณะ

สัตวแพทย์สัตว์ป่าคนนี้เป็นทั้งนักกีฬา อาจารย์พิเศษในมหาวิทยาลัย วิทยากรให้ความรู้ ทุกเรื่องที่เขาทำ สามารถเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ไม่เช่นนั้นในปัจจุบันสัตวแพทย์สัตว์ป่าคงไม่เป็นที่เห็นเป็นหลักสิบ

ภัทรพลเริ่มจากเป็นหมอบันรักษาช้างบ้านจากนั้นหันมาทำงานในอาชีพนี้ เป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม วุฒิสภา จนหันเหมาเรื่องช้างไม่ไหว จึงลัดคิวไปลุยไปป่าเป็นหมอบันรักษาช้างป่า

“งานด้านนโยบายมักพ่วงทั้งก็เลยคิดว่า เราไม่ควรมานั่งใส่เสื้อผูกไท เรายังวัยรุ่นเราลุยได้ จึงขอลาออก เมื่อ 5-6 ปีที่แล้วผู้ใหญ่ก็แนะนำก่อนว่า ออกมาให้อาจารย์อย่างผมทำอะไรบ้าง เรื่องใดที่วิชาชีพสัตวแพทย์ไปเติมเต็มได้ จึงนึกถึงสัตว์ป่าที่บาดเจ็บแล้วไม่มีหมอบันมาดูแลด้านการอนุรักษ์มองว่า เกิดเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมชาติ ไม่ต้องรักษา แต่ ณ วันนี้เกิด แก่ เจ็บ ตายไม่ใช่เรื่องธรรมชาติ แต่เกิดจากฝีมือมนุษย์ ในวิชาชีพของเราที่ต้องเรียนรู้ให้เห็นว่า เรื่องใดสัตวแพทย์อย่างเราทำได้บ้าง”

“แรกๆก็มีคนถามว่า ตอนไม่มีหมอบัน

ทำไมไม่มีสัตว์ป่าบาดเจ็บ พอมีหมอบัน สัตว์ป่าบาดเจ็บเยอะ เพราะเมื่อก่อนสัตว์ป่าถูกยิงบาดเจ็บ ไม่มีการแจ้ง เพราะการแจ้งคือ การเปิดบาดแผลตัวเอง กระทั่งวันคืนดี มีหมอบันหนึ่งรักษาได้ ก็มีคนแจ้งมาเรื่อยๆ ซึ่ง ณ วันนี้มีสัตว์แพทย์สัตว์ป่ากว่า 30 คน

ผมไม่อยากพูดว่าเป็นเพราะผม ผมพยายามพูดว่าเป็นเพราะวิชาชีพ แต่แน่นอน การกำหนดกรอบวิชาชีพและการรับคน ผมเป็นคนกำหนด เพราะคนที่ทำงานด้วยรู้ดีว่าผมพยายามผลักดันทุกอย่าง ตั้งแต่ทำงานในรัฐสภา จนมาทำโครงการนาร่องระหว่างวุฒิสภากับกรมอุทยานแห่งชาติ โดยเริ่มที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เพราะมีสัตว์ป่าจำนวนมากและมีปัญหาเกิดขึ้นมากจากกระทิงที่ย่าง

“ป่าเป็นห้องพยาบาล เราจะไม่ทำสัตว์ป่า ออกนอกพื้นที่ เพราะการจับ บังคับ เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม ทำให้เกิดความเครียด บางทีเราอาจต้องทำให้มันพ้นจากทุกแหวน ซึ่งการตามเข้าไปรักษาซึ่ง กระทั่งเรียมไม่ไป เวลาผมบาดเจ็บ ความโกรธแค้นที่จะต่อสู้หรือทำร้ายก็มีอยู่ และสัตว์ป่าเหล่านั้นไม่รู้หรอกว่า ใครมาดีหรือมาร้าย อย่างหมอบันที่บาดเจ็บ เนื่องจากถูกยิง เราพยายามเข้าไปช่วย แต่มันก็คิดว่า คนจะมาช่วยทำไมช่วยไม่ได้ ปีนต้นไม้ก็ไม่ได้และลุกมากกว่าสุนัข 5 เท่า แต่เราช่วยตัวเดียว มันก็รู้แล้ว”

หมอบันคิด สุเรศ หงส์อิง

ศาสตราจารย์นายแพทย์สุเรศ หงส์อิง

